

jo væsentligst vil komme til at lide berunder, dersom Overfartsstedet bliver uheldigt, og der paa den anden Side staaer Udtalelser af Mand fra Eggen derovre, om hvilke jeg dog troer, at man, uden at træde dem for nær, tør sige, at de have ligesaa megen Chance for at være paavirkede af Bevæggrunde, der egentlig ligge udenfor Spørgsmaalet, som Regjeringen, da kan jeg ikke sige Andet, end at jeg i Spørgsmaal af denne Natur ikke kan gaae nogen anden Vej end den, som Regjeringen foreslaaer. De Herrer, der have stillet et Forslag, der fjerner sig saa langt fra Regjeringens, maae dog vel lægge Mærke til den Omstændighed, at dersom Regjeringens Forslag vedtages, saa er det Regjeringen, der er ansvarlig derfor, og dersom de Herrer's Forslag vedtages, ja, saa kunne de vel ogsaa sige, at Regjeringen er ansvarlig derfor, thi dersom den ikke kunde bruge det, saa skulde den ikke tage imod det; men saa meget er i alt Fald ganske vist, at Ansvarligheden er ganske anderledes stærk for Regjeringen, end den er for de Herrer Forslagsstillere, der ville have, at vi paa deres Autoritet skulle vedtage et Forslag, til Støtte for hvilket de i det Væsentlige kun have anført Overfartsforholdene, og om hvilket Regjeringen har erklæret, at det er betydelig dyrere end dens eget Forslag. Det er altsaa klart for mig, at jeg maa stemme imod Forslaget under Nr. 1. Dersom Forslaget under Nr. 2' finder Tilslutning fra Regjeringens Side, skal jeg selv stemme derfor og opfordre de Herrer Medlemmer at gjøre det Samme, men dersom det ikke gaaer igjennem, stemmer jeg naturligvis for Loven, saaledes som den blev vedtagen ved anden Behandling.

Winther: Det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, søgte paa en vis Maade at sætte Regjeringens Autoritet i Sammenligning med de Medlemmers, som have stillet Forslaget under Nr. 1; men naftet jeg er den, som har staaet i Spidsen for her at faae det fremsat, føler jeg dog ikke Noget af den Art Ansvar, som skulde kunne strække mig, skjøndt Regjeringen har en anden Mening i den Henseende. Forslaget er nemlig ikke min Opfindelse, men det er oprindeligt opstillet af andre Medlemmer,

og det er, som det forekommer mig, med megen Klarhed og Fuldstændighed godtgjort, at det vilde være henfigtsmæssigt for Sagen i det Hele, om man vedtog det; det har desuden det Gode ved sig, at det tilfredsstiller forskellige Fordringer, som ellers ikke ville kunne blive tilfredsstillende, og jeg kan derfor ikke føle mig trykket af noget som helst Ansvar, om ogsaa Forslaget skulde blive vedtaget. Hvad forøvrigt Regjeringens Ansvar i den Slags Sager angaaer, saa er det efter min Mening at betragte sig Nul; idetmindste kan det ikke i Realiteten have nogen Betydning for Staten, thi om Regjeringen ogsaa begaaer en Feil og paadrager Staten Tab ved det, den har foreslaaet, vil det kun være i yderst faa Tilfælde, at man vil kunne faae noget af disse Tab erstattet. Det eneste Ansvar, der kunde have en vis Betydning, var, at man i de Mænds Ære, der sidde i Regjeringen, skulde see en Garanti for, at de ikke vilde foreslaae Noget, som var skadeligt; men det er jo mennekeligt at feile, og man kan ikke bebreide dem, at de foreslaae Noget, som de erklære, at de efter bedste Overbeviisning ansee for rigtigt; dette Ansvar har altsaa heller ingen Betydning for mig. Det ærede Medlem anførte dernæst som en Grund til at holde sig til Loven, som den foreligger, at vi maatte husse paa, at det egentlig var Driftsfelskabet, der kom til at lide, dersom der her skete noget Urigtigt; men jeg maa spørge, hvem der indstaaer os for, hvorlænge dette Driftsfelskab er tilstede og kan komme til at lide Tab? Det kan komme bort fra os, inden vi vide et Ord deraf, og det lider da intet Tab, men det er da Staten, som kommer til at bære det. Jeg troer derfor ikke, at man af de Grunde skal lade sig bevæge til at vige bort fra et Forslag, der havde en saa stor Tilslutning ved Sagens anden Behandling; det er det Grundlag, hvorpaa vi staae, som have tilladt os atter at stille det. Der forekom en Yttring i den ærede Talers Foredrag, som jeg ikke kan lade være at modsig, hvergang den kommer frem. Han opstillede nemlig den Sætning, at der i Ternbaneloven var forudsat Undersøggelser, ifølge hvilke han meente, at Ny Mølle kunde bortfalde; men det er min Overbeviisning, at dette ikke har været Meningen, da Loven blev ved-